

DEVİRİM
SENSİN,
ADEN

R U Y A M

AİDİYET SERİSİ - 1. KİTAP

ADEN & DEVİRİM

ulysses
yayınları

“Arya’ya

Aile her Őeyden 6nemlidir.

Ama bazen aile, dođduđun yer değil; kalbinin seđtiđi insanlardır.

Dilerim, her zaman kendini ait hissettiđin yerde olursun.

Sevgiyle kal,

Annen”

AİDİYET SERİSİ - 1. KİTAP

RUYAM

ADEN & DEVRİM

AİDİYET SERİSİ

KONSEYDEKİ DİĞER AİLELER

ADEN & DEVRİM

“Yıllardır beni görmeni bekliyorum.”

Bir eli çıplak sırtımdayken diğer eli bacağımı okşuyordu. Sıcak nefesi dudaklarıma vururken ifadesiz kalmak benim için çok zordu. İçimden yükselen duygularla ona teslim olmak istiyordum.

“Her zaman bir adım arkadaydım. Sadece bir kere... kafanı çevirseydin beni görürdün, Aden.”

Sesindeki muhtaçlık ona hiç yakışmıyordu. Herkes onun gücünden ve ne kadar yenilmez olduğundan bahsederken onun tek istediği bendim. Hem de yıllardır...

Hislerini bilmediğimi ve onu görmediğimi düşünüyordu. Ne kadar yanıldığını ah bir bilse!

Devrim, “Kokunu özledim,” dedi.

Kafası boynuma sokulurken bedenim istemsiz olarak titredi. Ben... daha önce bu hislerle hiç kuşatılmamıştım. Bedenim benden bağımsız hareket ediyordu.

“Devrim...” diyebildim.

“Şhhh.” Anında işaret parmağıyla dudaklarımin üzerini örttü. “Bugün benim sıram, Aden.” Hem aklımı başımdan alıyor hem de konuşmama izin vermiyordu. Sırtımdaki elini sıkılaştırırken, “Seni

her gördüğümde yapmak istediğim ilk şey buydu,” dedi. Bacağımdaki elini daireler çizerek belime çıkardı. “Seni böyle kollarımın arasına alıp sarmak istiyordum,” dedikten sonra fısıldayarak, “Son-
suza kadar,” dedi.

“Devrim, ben...” derken nefesim kesildi.

“Bir kez daha sözümü kesersen, Aden, seni susturma yöntemim dudaklarım olacak.”

Ne? Şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Kollarının sıcaklığıyla mayışmış bedenim gerginleşti.

“Buna daha fazla dayanamıyorum. Sensizlik... beni mahvediyor.”

Sözleriyle darmadağın olmuş bir hâldeydim. Onun olmak istiyordum. Bunu yapamazdım çünkü bizim ailelerimiz düşmandı!

Devrim ne düşündüğümü anlamış olacak ki, “Siktiğimin düşmanlığı umurumda bile değil, Aden,” dedi. Oturduğum masaya heybetli bedeniyle yaklaştı. “Ben, Devrim Soypak. Seni kendime alacağım.” Kararlı ifadesini bozmadan, “Öyle ya da böyle!” dedi. “Hazırlan, Aden. Çok yakında gelinim olacaksın.”

Kafamı, yüzünü görebilmek için geriye çektim. Devrim’in bakışları koyulaşmış, dudakları ise şehvetli bir gülümsemeyle çevrelenmişti. Belimdeki parmaklarını sıkılaştırınca bedenine doğru çekildim ve aramızdaki mesafe tamamen yok oldu. Tenimde hissettiğim baskıdan dolayı nefes nefese kalmıştım. Kalbim delirmişim gibi atıyordu ve bu heyecanlı hâlime engel olamıyordum.

İhtiyaçla dudaklarımı araladım, saniyesinde Devrim’in bakışları dudaklarıma kaydı. Sadece şu kadarlık temasla beni böylesine nefessiz bırakması normal miydi? Ya beni öperse? Sanırım o zaman heyecandan ölürdüm. Ya da en iyi ihtimalle bayılırdım.

Devrim’in bana yaslanan bedeninden dolayı dizimin ağrısı artmıştı. Bacaklarımı hafifçe araladığımda, hiç tereddüt etmeden ara-

daki boşluğu doldurdu. Beklemediğim bu hareketle sertçe yutkundum. Sırtımdaki eli enseme buldu.

“Beni zorluyorsun.”

“İsteyerek yapmadım,” diye mırıldandım.

Dudağının kenarı kıvrılınca Devrim’in beni duyduğunu anladım. Zaten teni tenime değiyordu, beni duymaması garip olurdu. Hatta nefesimin ritmini bile takip ettiğine emindim.

Bakışlarını dudaklarımdan çekmeden, “Az önce sana ne söylemiştim?” dedi.

“Sözünü kesmedim ki?”

Gülümsemesi genişledi ve ben ilk defa onu bu şekilde gördüm.

Az önce kalbimin hızlı attığını söylemiştim, değil mi? Hayır! Asıl şimdi, kalbim maraton koşuyordu. Devrim... içimde bilmediğim duyguları gün yüzüne çıkarıyordu. Bacaklarımla arasına yayılan sıcaklık da neydi?

“Bu bahanenin arkasına sığınabilir miyim?” diye sordu.

Beni öpmek için benden izin mi istiyordu? Alt dudağımı sertçe dişledim ve bakışlarımı Devrim’den kaçırdım.

“Yapma,” diye fısıldadı. Neyi yapmayacaktım?

Gergince yutkundum.

“Aden, dudaklarını ısırma.” Ah! Onu mu diyordu?

“Ben... sanırım gitsem iyi olacak.” Yoksa kalp krizinden öleceğim!

“Sana yapmak istediklerimi bilmediğin hâlde kaçırıyorsun. Öğrenince ne yapacaksın?” diye sorunca tüylerim diken diken oldu.

Devrim, bana neler yapmak istiyordu?

İçimde yankılanan soruların cevabını hiç beklemediğim bir anda aldım. Devrim’in dişleri çıplak omzumu buldu ve benliğime kazanmak istiyormuş gibi omzumu ısırıldı. Sesimin yüksek çıkmasına engel olamadım ve inledim.

“Şhhh... Sessiz ol, cennet bahçem.”

Cennet bahçem...

“Her an birbirine silah doğrultmak için bekleyen ailelerimiz aşağıdayken uslu durmalısın.” Gür sesiyle kıkırdaması şaşkıncı neden oldu. “Şehvet dolu inlemeni yanlış anlayabilirler,” dediğinde tepeden tırnağa kızardım.

Kendimi açıklamak için, “Hayır... ben o yüzden...” demişim ki Devrim kararlı ses tonuyla beni duraklattı. “Benim olmana bu kadar az kalmışken aramıza kimsenin girmesine izin vermeyeceğim, Aden. Ne ailelerimizin ne de aptal yanlış anlaşılmalarmın!” Nefes nefese benden uzaklaştı ve yanağıma masum bir öpücük kondurdu. Beklediğimden yumuşak olan dudaklarıyla yanağımdan beni öpmesi bedenimi titretti. Kesik kesik nefes alıp vermeye devam ettim.

“Benim olursan zevkten başını döndüreceğim, söz veriyorum.” Parmaklarını bacağımanın iç kısmında gezdirmeye başlayınca, istem-sizce sesli bir şekilde yutkundum. Bu konularda fazlasıyla acemi-ydim ve Devrim, bana her ne yapıyorsa tam anlamıyla içimi titretiyordu. Bu yüzden, bana verdiği sözü tutacağına son derece emindim.

Devrim aşağıdan gelen bağırışma sesleriyle kaşlarını çatdı. Yine ailelerimiz birbirini yiyordu.

“Tek istediğim yalnızca on dakikaydı,” diye söylendi. “Seninle baş başa on lanet dakika!” derken kafasını olumsuz olarak salladı.

İşte her zaman tanıdığım adam buydu: sinirli, öfkeli, kaşları çattık, gergin, heybetli, kudretli ve herkesi olduğu yere çivileyebilecek keskin bakışlı Devrim Soypak! O zaman bu adam, az önce neden bana gülümsemişti?

Devrim’in bakışları bana dönünce anında yumuşadı. “Bu gece bana gelir misin, Aden?” diye sordu.

Kafamı olumsuz olarak salladım.

“Seni bekliyor olacağım. Lütfen gel.”

Babamın bunu duyması tam anlamıyla bir felakete yol açardı. Devrim, bunu adı gibi bildiği hâlde beni yanına çağırıyordu. Kafayı mı yemişti?

Dudaklarını şakağıma yaklaştırdı, kokumu içine çektikten sonra beni öptü. Gözlerimi adlandıramadığım bir teslimiyetle kapattım.

“Bana gel, Aden Özkan. Yemin ederim seni başımın tacı yapacağım.”

